

на Русия мнозина съ лъжливо име (самозванци); единъ отъ тѣхъ се казовалъ, че е съштий Димитрий I. Той събралъ войска отъ Руси и отъ Поляци и обиколилъ Москва да я приземе, нъ не сполучилъ и нà-скоро билъ убитъ. Полскии кралъ въ това врѣме налѣтѣлъ на руска та държава и въ единъ бой страшно поразилъ руска та войска; за това Московци ти се побунили и свалили отъ прѣстолъ тѣ Василия Шуйский (1610 год.). Тогава настанали много лоши врѣмена за Русия и това врѣме се вика междуцарствие или безначалие. По всичка та държава се прѣснали полски чети и руски издадници, които обирали и убивали жители ти; цѣли области паднали въ рѣцѣ тѣ на Поляци ти и Шведи ти; полска войска влѣзла въ сама та столица — Москва. Тогава Московски ти бояре си избрали за царъ Владислава, синъ тѣ на полскии царъ, съ уврѣзъ да приеме православна та вѣра. Нъ Владиславовии башта, Сигизмундъ, самъ искалъ да стане московски царъ, а билъ много твърдъ католикъ. Това нѣшто уплашило руско то духовенство, та патриархъ Ермогенъ и калугере ти отъ Троицка та Лавра, зели съ писма да призоваватъ народъ тѣ да забрани православна та вѣра и да освободи Москва отъ Поляци ти. Единъ простъ търговецъ, Кузма Мининъ, повдигналъ съ распалени ти си слова Нижегородци ти, съ пожъртоване то на които била събрана и обрѣжена силна войска, която подъ прѣдводителство то на князь Пожарский дошла до Москва, разбила Поляци ти и освободила градъ тѣ. Тогава войводи ти свикали прѣставителе отъ много области на държава та на народенъ съборъ, който едногласно избралъ за царъ на Московский прѣстолъ, *Михаила Теодоровича Романова* (1613 год.).

Като се въцарилъ Михаилъ (1613—1645) свършило се размирно то врѣме въ Русия; нъ държава та се намирала въ голѣма безреднина. Затова царъ Михаилъ залегналъ да тури редъ въ държава та си и да отнеме отъ